

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De tepiditate & malis quæ in homine tepiditas facit. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

periculosius laborare. Secundo facit ad grauitatem huius infirmitatis eius prolixitas. Est enim acedia velut febris lassā. Vnde de illa potest intelligi quod dicitur Eccl. 10. Languor prolixior grauat medicum. Tertio facit ad grauitatem huius infirmitatis hoc, quod reddit hominē impotentē ad operandum: vnde significatur per paralysin Matt. 8. & Matt. 9. per ariditatem manus Matth. 12. vbi legitur sic, Et ecce homo habens manum aridam, &c. Acediosus manū dexteram aridam habet, sed non sinistram: quia impotens est ad bene operandū, sed non ad male operandum: vnde Zach. 11 dicitur de malo pastore: Brachium eius ariditate siccabitur, & oculus eius dexter tenebrensens obscurabitur. Tunc oculus dexter obscuratur, quando pastor ad spiritualia cæc⁹ efficitur. Acedia est velut febris illa que dicitur critica, que prouenit ex cōsumptione naturalis humiditatis. Sic acedia ex defectu humoris gratiæ. Sexto potest valere ad detestationem acediæ hoc, quod acediosus iniquus est in Deū: quia defraudat eum in lucto talenti quod ei cōmisit. Iniquus est in proximū, & quia eum scandalizat, & quia defraudat eum in hoc, quod vult comedere & bibere sicut & ipse, & tamen non vult laborare sicut ipse. In seipsum etiam iniquus est quia hostes suos nutrit à quibus perimatur, scilicet vitia.

De diuersis generibus peccatorum qua ad hoc vitium pertinent,
PARS III. que habet XVII. capitula.

De tepiditate & malū que in homine tepiditas facit. CAP. I.

DICTO de his que faciunt ad detestationem acediæ, consequenter dicendum est de diuersis speciebus vitiorum, que ad acediam pertinent. Videntur autem ista xvj. vitia ad acediam pertinere. Tepiditas, mollities, somnolentia, otiositas, dilatio, tarditas, negligentia, imperfectio siue imperseuerantia, remissio, dissolutio, incuria, ignauia, indeuotio, tristitia, tardium vitio, desperatio. ¶ Tepiditas est paruus amor boni. Et videtur esse tepiditas prima radix in peccato acediæ, & ex hac videtur nasci cætera vitia enumerata. Facit autē tepiditas multa mala in homine. ¶ Primo Deo vomitū prouocat, vt prius ostensum est. Tūc tepid⁹ à Deo euomitur, quū in deteriora labi permittitur, vel impœnitēs moritur. ¶ Secūdo fiduciā tērdi & accedēdi diabolo præstat. De multis enim vitiis tentat diabolus hominē tepidū, de quibus nō aunderet tērare hominē feruentē. vnde dicitur authoritatē, Ollæ feructi muscæ non insident. Tertio reddit hominē quasi impotentē & contractum: vt patet in illis qui cum valde fortēs sint, nō possunt sextam partem pœnitentiæ facere quam

quam fecit vetula vna, quod accidit propter tepiditatem, scilicet quia paruum habent desiderium agendi poenitentiam, vnde Bern. Forsitan ideo non possumus, quia non multum volumus. Tepiditas etiam facit vt homo petat, & non accipiat. Accidit enim q̄ aliquis x. annis non accipit quod in oratione petit, quia petit tepidè, quod alius qui feruenter peteret, vna die impetraret: vnde Aug. Seruat tibi Deus quod nō vult cito dare, vt & tu discas magna magnè desiderare. Tepiditas etiam facit vt homo semper pugnet nec vnquā vincat, nec illā sublimē p̄missionē vincētū vnquā accipiat, q̄ habetur Apoc. 2. Vincētī, inquit dabo māna abscōditū. Tepid⁹ autē adeo remisse agit, q̄ nūquā peruenit ad retributionē, q̄ est in custodia mādatōrū. Quæ tanta est q̄ nō potest dici sicut dicit Glo. sup illud, In custodiēdis illis retributio multa. Tepid⁹ similis est homini auaro, de quo dicitur vulgariter, q̄ tantū expēdit quantū largus, & tamē non habet inde gratiā, nec mercedē, quia pro modico multā perdit. Tepidus semper seminat in præsentī vita, & nunquā metit, quia ad pacē animi nō peruenit. Ideo dicit beat⁹ Ber. cōtra tepiditātē istā. Si incipis, incipe perfectè, si im̄fectus es, hoc iā perfectè age: si p̄fectionis aliqd attigisti, te ipsum in temetipso metire.

Demolitiē.

C A P. XI.

Sequitur de mollitiē quæ est impatiētia rei duræ. De qua legitur Proverb. 18. Qui mollis est & dissolutus in opere suo. frater est sua opera dissipantis. Mollis est ille qui cedit duris, id est, tribulationibus succumbit. Vnde quādo in opere inchoato aliquid durum occurrit, ipse ab opere desistit, & talis frater est sua opera dissipantis. Idem enim est ac si ea dissiparet. Mollitiē ista est velut quædā culcitra, in qua diabolus in homine quiescit. Homo etiā mollis est velut homo viuēs, qui ad ignem tribulationis quasi liquefit, & ad nihilum redigitur. Ad quantam miserā deuenturi sint qui molles sunt, insinuat Deut. 28. vbi sic legitur: Homo delicatæ vitæ & luxuriosus valde inuidebit fratri suo, & vxori quæ cubat in sinu suo, ne de eis det carnis filiorum suorum quos comedet. eò quòd nihil habeat aliud, & paulò post: Tena autē mulier & delicata, quæ super terrā ingredi nō valebat, nec pedis vestigium figere, propter mollitiem & teneritudinem nimiā inuidebit viro suo, quæ cubat in sinu suo super filij & filia carnis. Summū remediū contra mollitiē istā est ignis Spiritus sancti, qui lutea consolidat: valet etiā contra istam mollitiē assuetudo durorum: vnde Bern. Rusticus duos habet neruos, fortes lacertos, Exercitatio hoc fecit, sed

R r